

Arrest

nr. 137 763 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Karmul Dag in de provincie Kunar. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim.

U werkte gedurende vier tot vijf jaren in de bouw. Daarna sprak een man, 'N.(...)', u aan om te werken op een Amerikaanse basis. Uw werk bestond eruit om het vuilnis weg te halen, om zandzakken te vullen en om vrachtwagens leeg te halen. Dit werk deed u gedurende tien maanden. Daarna bood H.(...) S.(...) u een ander contract aan. Dit contract bestond eruit om 'kleine bruggen' te bouwen. U zou als subcontractor het werk van de arbeiders die het werk uitvoerden superviseren. De taliban belden u op

een zeker moment echter op om u te verwittigen aangezien u volgens hen een spion was. Op een dag kwam u toe op uw werkplaats en merkte u dat er elektriciteitsdraden in een berg zand zaten. U belde de contractor van het project en de Amerikanen en het Afghaanse leger kwamen ter plaatse om de bom onschadelijk te maken. Jullie werkten nadien gewoon verder. U kreeg diezelfde dag opnieuw een telefoontje van de taliban waarin gezegd werd dat u al twee keer opgebeld was en dat u spioneerde voor de Amerikanen. Vijf minuten na dit telefoongesprek begonnen de taliban op jullie te schieten. Jullie verborgen zich achter de rotsen tot de kogelregen ophield. In totaal duurde het offensief van de taliban dertig minuten. Eén van de arbeiders was gewond geraakt en werd gehospitaliseerd. Twee dagen later werd hij ontslagen uit het ziekenhuis en gingen jullie opnieuw aan de slag. Het contract werd naar grote tevredenheid van alle betrokkenen uitgevoerd. In de volgende dagen besloot u om boodschappen te doen en een maaltijd te bereiden als dank voor de succesvolle uitvoering van het project. U bleef vijf tot zes dagen thuis om uit te rusten. Op een dag werd u 's ochtends wakker gemaakt toen schoolkinderen uw moeder vertelden dat uw broer was ontvoerd. Uw broer was een chauffeur in dienst bij de Amerikanen. U ging achter informatie aan bij de ouderen van het dorp. De ouderen gingen samen met uw andere broer kijken en ze lieten u weten dat de auto terug was gevonden, doorzeefd met kogels. Uw broer was vermist.

Een tijd later, rond 19 of 20 Hamal (8/9 april), kregen jullie het bericht dat de Amerikanen de basis verlaten hadden. Er werd u gezegd door de ouderen en door een ex-collega op de basis dat het veiliger was voor u om het dorp te verlaten. U ging naar het huis van uw schoonbroer in het provinciecentrum. Die dag belde uw moeder u op. De taliban hadden uw huis doorzocht en hadden hierbij de camera gevonden die een Amerikaan u had gegeven. Ze zagen de foto's die erop stonden. Ze hadden nu het bewijs dat u een spion was. Uw schoonbroer vond dat u het land moest verlaten. De volgende nacht kwamen de taliban opnieuw naar uw ouderlijk huis. Ze stelden vragen over u en u werd beschuldigd van spionage. U verliet Afghanistan met de hulp van een smokkelaar.

Op 16 december 2011 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een verkiezingskaart, foto's van bruggen, een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een dreigbrief, een brief van de dorpsraad, een brief van de politiecommandant, een 'purchase order', twee contracten met Tasal voor de constructie van 50 bruggen, de taskara van uw broer en foto's van uw broer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 28 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest van 6 november 2013 een gelijkaardige beslissing. Uw beroep hiertegen werd op 23 december 2013 door de Raad van State verworpen. U bent niet teruggekeerd naar uw land van herkomst.

Op 14 maart 2014 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend. Het CGVS heeft uw nieuwe asielaanvraag op 20 maart 2014 in overweging genomen. U verwijst naar de problemen die u al tijdens de eerste asielprocedure uit de doeken deed. De taliban zouden nog steeds naar u op zoek zijn. Uw broer I.(...) is nog steeds vermist. De taliban doodden uw schoonbroer F.(...) R.(...) omdat hij u hielp om Afghanistan te verlaten. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende recent verkregen documenten neer: een dreigbrief van de taliban d.d. 22 december 2013 waarin de moord op uw schoonbroer wordt opgeëist, een brief van de provinciale raad van Kunar d.d. 12/12/1392 (6 januari 2014) waarin sprake is van de moord op uw schoonbroer en van het feit dat uw broer I.(...) nog steeds vermist is, een brief van de ouderen die eveneens melding maken van de dood van F.(...) R.(...) en van een conflict dat daaropvolgend zou zijn ontstaan tussen diens en uw familie, foto's van uw overleden schoonbroer, de enveloppe waarin al deze stukken werden verstuurd en foto's waarop u en andere Afghaanse actievoerders te zien zijn.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS al op 28 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat u het niet geloofwaardig maakte dat u ooit voor de Amerikanen of de internationale troepen in Afghanistan werkte. Het CGVS achtte het evenmin geloofwaardig dat u zich zou hebben gewaagd aan de risicovolle opdracht die aanleiding zou hebben gegeven tot uw beweerde problemen met de taliban. Het CGVS wees nog op een belangrijke omissie in uw relaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken en op het feit dat de ter ondersteuning van uw asielaanvraag neergelegde documenten uw geloofwaardigheid niet konden herstellen. De RvV nam met het arrest van 6 november 2013 een gelijkaardige beslissing en volgde de argumentatie van het CGVS over de hele lijn.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag tracht u het ongelijk van de Belgische asielinstanties aan te tonen middels het neerleggen van enkele stukken die u recent bekomen heeft. Deze moeten onder meer bewijzen dat uw broer nog steeds vermist is, dat uw leven gevaar loopt bij een eventuele terugkeer en dat de taliban recent uw schoonbroer om het leven brachten omdat deze u zou hebben geholpen bij uw vertrek uit het land.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Voorts kan worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief.

De dreigbrief van de taliban dateert van 22 december 2013. In het document staat dat de taliban uw schoonbroer hebben vermoord, wat ook geschreven staat in het document van de provincieraad. Volgens dit stuk, met datum 6 januari 2014, zou uw schoonbroer een maand daarvoor om het leven zijn gebracht. Ook de brief van de ouderen van uw dorp d.d. 1 januari 2014 heeft het over de moord op uw schoonbroer één maand daarvoor. Het is evenwel merkwaardig dat uit de voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat Fazil Rahim begin december 2013 zou zijn vermoord, terwijl u op 14 maart 2014 meende dat hij ongeveer één maand of anderhalve maand (DVZ, punt 12) daarvoor gedood werd. Dat u de dood van uw schoonbroer twee maanden later in de tijd situeert dan de auteur(s) van de brieven, toont eens te meer aan dat er aan uw verklaringen en aan de authenticiteit van de neergelegde documenten geen geloof kan worden gehecht. Tijdens het gehoor voor het CGVS herhaalt u dat uw schoonbroer een maand of anderhalve maand voor uw tweede asielaanvraag vermoord werd. Geconfronteerd met de data op de voorgelegde documenten, biedt u geen enkele verklaring (CGVS, p.5). U legt voorts enkele foto's voor die moeten aantonen dat uw schoonbroer dood is. Dat de persoon op de bijzonder onduidelijke foto's F.(...) R.(...) is, kan niet worden aangetoond. De foto's waarop u te zien bent tijdens betogingen van Afghaanse actievoerders, houden geen enkel verband met uw asielrelaas en vermogen het ongeloofwaardige karakter ervan niet te weerleggen.

Verder stelt u dat de mensen in uw dorp menen dat de actievoerders in de kerk christen geworden zijn. Zij zouden al naar het huis van uw vader zijn gekomen en bedreigingen aan uw adres hebben geuit. Ofschoon u in een kerk verblijft, blijkt nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Derhalve kan uw verblijf in een kerk te België niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld

dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

U bent een alleenstaande man en bent het Pashtou, de voertaal in Jalalabad, machtig. Het CGVS stelde tijdens het gehoor van 13 juni 2014 vast dat u de Engelse vertaling door de tolk zeer goed leek te kunnen volgen. U ontkende weliswaar, doch eerder twijfelde ook de RvV al aan uw beweerde ongeletterdheid. De RvV merkte in het arrest van 8 november 2013 dat er ernstige twijfels kunnen worden geplaatst bij uw beweerde analfabetisme. Zo stelde de RvV dat uw handtekening onverenigbaar is met uw bewering analfabeet te zijn. Ook uw taskara vermeldt, in tegenstelling tot wat u beweert, dat u "student" was (CGVS, p.9). U verklaart dan weer dat u slechts één dag school liep (CGVS, p.9), maar u maakt uw verklaringen hieromtrent niet aannemelijk: u kan immers niet verduidelijken in welk jaar dit zou zijn geweest en u meent dat u vijftien of zestien jaar oud was toen u naar de eerste klas ging. Het is zeer ongewoon dat iemand van die leeftijd voor het eerst naar school gaat. Gezien deze vaststellingen maakt u het niet aannemelijk dat u ongeletterd bent. De RvV stelde voorts vast dat u bij het indienen van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw zus en schoonbroer in Jalalabad woonden (vragenlijst DVZ, punt 30). Hoewel u tijdens het daaropvolgende gehoor voor het CGVS verklaarde dat zij niet langer in Jalalabad verbleven, meende de RvV dat u via uw familie kon beschikken over een netwerk in deze stad. Voorts gaf u zelf aan dat u werkervaring heeft in de bouwsector, hetgeen u volgens de RvV beroepshalve extra mogelijkheden biedt. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker stelt dat hij de dood van zijn schoonbroer via de telefoon moest vernemen. Zijn moeder belde hem huilend op en vertelde hem dat zijn schoonbroer 'ongeveer' op dat ogenblik door de taliban werd vermoord. Daarnaast legt verzoeker een nieuwe foto neer, aangezien hij duidelijk wil maken dat de afgebeelde persoon op de door hem neergelegde foto's wel degelijk zijn schoonbroer is. Verder stelt verzoeker dat het verblijf in een kerk door de dorpelingen onmiddellijk gelijk gesteld wordt met een bekering tot het christendom. Omwille van de media-aandacht die in België aan het verblijf van Afghanen in de kerk is besteed, is verzoekers vrees uiterst gegrond. Dit is ter kennis van de taliban gekomen, die een dreigbrief heeft verspreid waaruit blijkt dat 'bekeerlingen' die terugkeren naar Afghanistan geviséerd zullen worden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker is afkomstig uit Kunar en de veiligheidssituatie in Kunar is uiterst precair en gevaarlijk. Verzoeker ontkent dat hij Engels kan en stelt dat zijn kennis van het Engels niet getest werd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat hier slechts vanuit omdat verzoeker de tolk leek te verstaan, maar verzoeker ontkent dit ten stelligste en blijft bij het standpunt dat hij analfabeet is. Sinds de dood van zijn schoonbroer is verzoeker tevens in disgratie gevallen bij de familie. Zijn schoonfamilie neemt hem de dood kwalijk en verzoeker mag geen contacten meer onderhouden met zijn zus. Al deze factoren leiden ertoe dat een herlocatie *de facto* onmogelijk is.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. De Afghaanse burgers in Jalalabad worden nog altijd het slachtoffer van dagelijks geweld. De toestand op heden in Jalalabad is er wel degelijk een van willekeurig geweld. Zo staat in de UNHCR *Guidelines* duidelijk te lezen dat de situatie in Afghanistan verslechterd is. Voor bepaalde doelgroepen moet met de meeste omzichtigheid worden omgegaan. Dit zijn onder andere mensen die gelieerd worden aan internationale organisaties en de jongens en de mannen die op een leeftijd gekomen zijn waarop zij 'vechtmateriaal' zijn. Tevens wordt bevestigd dat het aantal burgerslachtoffers toeneemt. De rode draad in dit verhaal is er een van burgers die constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit in Afghanistan afspeelt en dit geldt ook voor Jalalabad.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Indien de Raad zou oordelen dat Jalalabad inderdaad geen veilig intern vestigingsalternatief is, kan verzoeker ook niet terugkeren naar zijn geboortestreek, gelegen in de provincie Kunar. Dit kan bevestigd worden door verschillende objectieve bronnen. Tevens is het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. Ook de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een foto van verzoeker en zijn schoonbroer, vijf rapporten van UNHCR, een rapport van IPS, drie rapporten van UNAMA, een rapport van MENAFN en enkele persartikelen.

Per aanvullende nota d.d. 21 november 2014 bezorgt verzoeker de Raad de volgende documenten: een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van verzoekers vriend die afkomstig is uit hetzelfde dorp in de provincie Kunar en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, een kopie van de verblijfsvergunning van deze vriend en enkele persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor

haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 28 juni 2013 afgewezen omdat (i) hij geenszins heeft aangetoond dat hij voor de Amerikanen werkte of dat hij in aanraking kwam met de internationale troepen in Afghanistan daar hij geen informatie geeft over N., zijn directe werkgever, en hoe deze in relatie stond met de Amerikanen en hij ook over de buitenlanders zelf nagenoeg niets weet te zeggen, (ii) hij evenmin aannemelijk maakte dat hij verantwoordelijk gesteld werd voor de uitvoering van het contract dat H.S. had met PRT en dat hij in aanraking kwam met de buitenlanders daar het niet geloofwaardig is dat men iemand in dienst zou genomen hebben die niet over de technische kennis beschikte om zulk een project te leiden, hij ongeveer niets weet over het contract dat hem werd aangeboden en hij verder niet weet wat voor contract H.S. afgesloten had met PRT, wie van de PRT verantwoordelijk was voor dit project, welke personen van PRT langskwamen om de werkzaamheden te controleren en hoe PRT dit project organiseerde terwijl van een persoon die in 'onderaanneming' een contract afsloot voor de uitvoering van dit soort werken kan aangenomen worden dat hij meer duiding kan geven en zich niet beperkt tot algemene feiten, (iii) het verder opmerkelijk is dat hij zich aan zulk een risicovolle opdracht waagde terwijl hij beweerde reeds vóór de aanvang van het project een telefoontje te hebben gekregen van de taliban met een verwittiging, hij voor het aanvangen van de werkzaamheden op de hoogte was van het feit dat het project gericht was tegen taliban activiteiten en hij bovendien erkent dat de taliban reeds aanvallen uitvoerden in zijn regio op de Amerikaanse basis zodat het duidelijk voor hem moet geweest zijn dat er een serieus conflict gaande was en dat dit project een risico inhield voor zijn leven en het eveneens onaannemelijk is dat hij ondanks het tweede dreigtelefoontje en het schietincident toch nog bleef volharden in zijn werkzaamheden, (iv) hij tijdens het interview dat hij aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken geen allusie gemaakt heeft op het feit dat de taliban een reden vonden om hem werkelijk te beschuldigen van samenwerking met én spionage voor de Amerikanen en enkel verklaarde dat het 'beschuldigingen' waren terwijl hij op het gehoor van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de taliban een fotocamera vonden die een Amerikaan hem had gegeven en waarmee hij foto's had genomen op de basis zodat het voor de taliban vaststond dat hij een spion en een verrader was, (v) de problemen van zijn broer op zich losstaan van zijn eigen problemen, (vi) de door hem ter ondersteuning van zijn asielaanvraag neergelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen herstellen, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (vii) hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 113.411 van 6 november 2013. De Raad van State achtte verzoekers cassatieberoep bij arrest nr. 10.179 van 23 december 2013 niet toelaatbaar.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker legt echter enkele nieuwe

documenten neer en stelt dat zijn schoonbroer na zijn eerste asielaanvraag werd vermoord door de taliban (stuk 19, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 12, 15, 17, 18; stuk 4B, gehoorverslag, p. 2, 3). De Raad stelt echter vast dat geen geloof kan worden gehecht aan deze nieuwe verklaringen van verzoeker. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn meervoudige asielaanvraag op 14 maart 2014 verklaarde dat zijn schoonbroer een maand en vijftien of twintig dagen voor zijn tweede asielaanvraag vermoord werd (stuk 19, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 12, 15). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker aanvankelijk dat zijn schoonbroer vijftien dagen voor zijn tweede asielaanvraag werd vermoord (stuk 4B, gehoorverslag, p. 2). Even later stelt verzoeker dan weer dat zijn schoonbroer een maand of anderhalve maand voor zijn tweede asielaanvraag werd vermoord (stuk 4B, gehoorverslag, p. 5). De Raad merkt op dat verzoekers verklaringen niet alleen tegenstrijdig zijn, maar tevens geenszins stroken met de door hem neergelegde documenten. Uit de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de taliban, die gedateerd is op 22 december 2013, blijkt immers dat zij verzoekers schoonbroer op dat moment reeds vermoord zouden hebben (stuk 19, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 17). Ook uit de brieven van de provincieraad en de dorpsouderen, respectievelijk gedateerd op 6 januari 2014 en 1 januari 2014, blijkt dat verzoekers schoonbroer op dat moment reeds vermoord was. Beide brieven stellen immers expliciet dat verzoekers schoonbroer ongeveer een maand voordien werd vermoord (stuk 19, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 17). Geconfronteerd met deze vaststellingen, slaagt verzoeker er geenszins in deze vaststellingen te weerleggen (stuk 4B, gehoorverslag, p. 5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij de dood van zijn schoonbroer telefonisch moest vernemen en dat zijn moeder hem huilend opbelde en zei dat hij ongeveer op dat ogenblik vermoord werd door de taliban, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde foto's van zijn schoonbroer stelt de Raad vast dat deze bijzonder wazig zijn en bovendien geenszins aantonen dat deze persoon verzoekers schoonbroer is en/of dat deze persoon werd vermoord door de taliban. De Raad stelt vast dat verzoeker een van de door hem neergelegde foto's opnieuw toevoegt aan zijn verzoekschrift met hierop de aanduiding waar hijzelf en zijn schoonbroer op de foto staan. Dit doet echter geenszins afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

Daarnaast stelt de Raad nog vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag verklaart te hebben deelgenomen aan de protesten van Afghanen in Mons en Brussel en hier enkele foto's van neerlegt (stuk 19, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 16). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt verzoeker hieraan toe dat hij ook in een kerk verbleef en dat de mensen uit zijn dorp denken dat hij door zijn verblijf in de kerk bekeerd is (stuk 4B, gehoorverslag, p. 2, 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de dorpingen een verblijf in een kerk onmiddellijk gelijk stellen met een bekering, merkt de Raad op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er geen berichten zijn over een fatwa die de kerkbezetting of de mogelijke bekering van de actievoerders veroordeelde of de betogers beschuldigde van bekering. Zelfs indien er sprake zou zijn van een vermeende bekering, kan een bekeerling volgens sharia-wetgeving zijn bekering ongedaan maken. Verzoeker verklaarde hierbij overigens dat hij aan de protesten deelnam om documenten te krijgen en voor zijn rechten op te komen en stelde expliciet niet bekeerd te zijn (stuk 19, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15; stuk 4B, gehoorverslag, p. 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de media-aandacht die werd besteed aan de Afghanen in de kerk ter kennis is gekomen van de taliban en dat zij een dreigbrief verspreid hebben waaruit blijkt dat bekeerlingen gevisieerd zullen worden, merkt de Raad op dat dit loutere *post-factum* beweringen zijn van verzoeker. Verzoeker liet deze dreigbrief immers geheel onvermeld voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 4B, gehoorverslag, p. 12, 13) en legt deze evenmin voor. Verder merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aantoonde dat er beelden van hem persoonlijk tijdens de actie van de Afghanen in de kerk werden verspreid.

2.8. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde en aan het verzoekschrift toegevoegde rapport van IPS en het persartikel blijkt dat de leefomstandigheden voor *internally displaced persons* en terugkeerders in de sloppenwijken van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Reeds in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd bij arrest nr. 113.411 van 6 november 2013 door de Raad vastgesteld dat een interne hervestiging van verzoeker niet onredelijk is: *"Immers uit zijn eigen verklaringen blijkt dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en behoort tot de Pashtoun gemeenschap. Hij is een volwassen, gezonde jongeman die blijkens zijn verklaringen werkervaring heeft in de bouwsector, hetgeen hem beroepshalve extra mogelijkheden biedt. Zoals reeds gesteld onder punt 2.10.4. hecht de Raad geen geloof aan zijn beweerde analfabetisme. Bovendien verklaarde verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag dat zijn zus en zijn schoonbroer in Jalalabad woonden (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst DVZ, vraag 30). Hoewel hij tijdens zijn gehoor beweerde dat zij thans niet meer in Jalalabad verblijven, meent de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker via zijn familie kan beschikken over een netwerk in deze stad. Verzoeker overtuigt dan ook niet dat hij niet in staat zou zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in Jalalabad."*

Naast de vaststelling van de Raad in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag dat verzoekers handtekening onverenigbaar is met zijn beweerde analfabetisme, merkt de Raad nog op dat in het kader van verzoekers huidige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd opgemerkt dat verzoeker het Engels van de tolk tijdens het gehoor zeer goed opvolgde (stuk 4B, gehoorverslag, p. 5). Hoewel verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift ontkent dat hij Engels verstaat, merkt de Raad op dat dit verder afbreuk doet aan verzoekers vermeende analfabetisme (stuk 4B, gehoorverslag, p. 5). Dit wordt verder bevestigd doordat verzoekers taskara vermeldt dat hij student is (stuk 4B, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker stelt weliswaar dat hij slechts een dag naar school ging, maar weet niet in welk jaar dit was (stuk 4B, gehoorverslag, p. 9). Hoe dan ook, benadrukt de Raad dat verzoeker verklaart werkervaring te hebben in de bouwsector (stuk 4B, gehoorverslag, p. 6). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat zijn schoonfamilie hem de dood van zijn schoonbroer kwalijk neemt en dat hij hierdoor geen contacten meer onderhoudt met zijn zus, merkt de Raad op dat hierboven werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de moord op verzoekers schoonbroer. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken

dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict*" van 25 juni 2014 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul bereikbaar is via de weg. Het grootste probleem op de weg is veruit de verkeersveiligheid, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvooien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift en aanvullende nota toegevoegde rapporten van de UNHCR, UNAMA, MENAFN en de persartikelen bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op het feit dat de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 stellen dat met de meeste omzichtigheid moet worden omgegaan met mensen die gelieerd zijn aan internationale organisaties en jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop ze 'vechtmateriaal' zijn, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag. Een verwijzing naar informatie van algemene aard is overigens op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken en volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verder de veiligheidssituatie in Kunar bespreekt, merkt de Raad op dat deze informatie *in casu* niet dienstig is, gelet op verzoekers intern vestigingsalternatief in Jalalabad. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst naar het dossier van een vriend afkomstig uit hetzelfde dorp in Kunar, aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegevoegd en de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en een kopie van de verblijfsvergunning van zijn vriend toevoegt aan zijn aanvullende nota, wijst de Raad erop dat het de taak van het Commissariaat-generaal is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak op individuele basis te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Elke asielaanvraag wordt immers individueel benaderd en hierbij

wordt bij het nemen van een beslissing steeds rekening gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker *in casu*, gelet op zijn individuele omstandigheden, over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift en aanvullende nota toegevoegde informatie kan de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie dan ook niet ondergraven.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.11. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF